

Sygn. akt IV P 184/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Sędziowie/Ławnicy:	J. J. ; A. B.
Protokolant:	stażysta Dominika Flader

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2016 roku

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko A. P.

o sprostowanie świadectwa pracy

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko A. P.

o wynagrodzenie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko A. P.

o odszkodowanie

O R Z E K Ł:

1. Zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1502,14 zł netto (tysiąc pięćset dwa złote 14/100) tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2016r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.05.2016r. do dnia zapłaty;
2. Oddalić powództwa powoda w pozostałym zakresie;
3. Nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 75 zł (siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;
4. Pozostałymi kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.

Sygn. akt IVP 184/16

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł trzy pozwy przeciwko pozwanej A. P.: o sprostowanie świadectwa pracy (sygn.IVP 184/16), o wynagrodzenie i diety w kwotach 1.870,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2016r i 2.100,00zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2016r (sygn.IVP 185/16), o odszkodowanie w wysokości 5.610,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2016r. Pozwana złożyła odpowiedzi na pozew wnosząc o oddalenie powództw w całości. W sprawie sygn. IVP 184/16 pozwana złożyła uzasadnienie wskazując, iż powód był zatrudniony jako kierowca na trasach z Polski do Rosji i z powrotem do kraju od poniedziałku do piątku, bądź od wtorku do soboty. W dniu 19 maja 2016r powód wrócił z trasy i około godz. 23.00 pobrał zaliczkę w kwocie 1.000 zł na poczet należności z tytułu podróży służbowych i przekazania kluczy od samochodu i dokumentów. Powód miał stawić się do pracy 23 maja 2016r i wyjechać w trasę do Rosji w dniu 24 maja 2016r. Powód nie stawił się do pracy 23 maja 2016r i w rozmowie telefonicznej oświadczył, że nie stawi się do pracy. Powód stawił się do pracy 27 maja 2016r i tego dnia mąż pozwanej i jej syn rozmawiali z powodem na temat jego nieobecności w pracy. Powód rozliczył się z faktur i oświadczył, że nie zależy mu na pracy i dostarczy zwolnienie lekarskie. Powodowi doręczono oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. W dniu 27 czerwca 2016r zostało wysłane powodowi świadectwo pracy. Powód przesłał pozwanej zwolnienie lekarskie na okres od 27 maja do 9 czerwca 2016r i od 10 czerwca do 24 czerwca 2016r. Pozwana powołała się na brzmienie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. uznając, że niestawienie się pracownika do pracy i niepoinformowanie pracodawcy o przyczynie nieobecności stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W tym zakresie pozwana wskazała na wyrok z dnia 14 grudnia 2000r I PKN 15/00. Co do art. 41 k.p. pozwana wskazywała, że powód stał się niezdolny do pracy po dokonaniu wypowiedzenia. Wobec powyższego pozwana uznała, że nie zachodzi ochrona przewidziana art. 41 k.p. W odpowiedzi na pozew w sprawie sygn. IVP 185/16 pozwana uzasadniała swoje stanowisko w następujący sposób. Powód był zatrudniony u pozwanej przez 24 dni z czego 8 dni nie jest objęte wynagrodzeniem ze względu na nieobecność w pracy. Następnie pozwana powoływała się na wypłatę zaliczki w kwocie 1.000 zł w dniu 8 maja 2016r co zostało potwierdzone przez powoda. Pozwana dokonała wyliczenia, że wynagrodzenie za miesiąc maj 2016r wynosiło 898,23 zł netto. W dniu 14 maja 2016r powód otrzymał 1.000 zł na poczet należności z tytułu podróży służbowych przy czym pozwana nie posiadała potwierdzenia odbioru i w dniu 19 maja 2016r pozwana wypłaciła powodowi zaliczkę 1.000 zł, którą wypłacił powodowi syn pozwanej. Powód odmówił podpisu odbioru wypłaconych zaliczek. Pozwana dodatkowo powołała się na rozliczenia dokonane przez (...) Centrum (...), które dokonało rozliczeń w następujący sposób podróże służbowe od 4 - 8 maja 2016r kwota 727,09 zł, od 10-14 maja 2016r kwota 446,06 zł, od 16-19 maja 2016r kwota 430,75 zł. Pozwana ostatecznie wyliczyła, że w związku z wypłaconymi zaliczkami dokonała nadpłaty na kwotę 396,10 zł. Dlatego pozwana uznała, że roszczenia powoda w tym zakresie są całkowicie bezzasadne. W sprawie sygn. IVP 186/16 pozwana uzasadniała swoje stanowisko w ten sposób, iż doszło do rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie natychmiastowym z uwagi na niestawiennictwo pracownika do pracy przez okres kilku dni i niezłożenie pracodawcy żadnego zawiadomienia o przyczynie nieobecności.

Na rozprawie w dniu 12 września 2016r Sąd połączył sprawy powoda o odszkodowanie i wynagrodzenie ze sprawą o sprostowanie świadectwa pracy celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód na podstawie umowy o pracę rozpoczął pracę od dnia 4 maja 2016r, przy czym wcześniej od miesiąca stycznia 2016r powód wykonywał na rzecz pozwanej usługi jako kierowca tras międzynarodowych. W dniu 8 maja 2016r powód otrzymał kwotę 1.000 zł na poczet wynagrodzenia za miesiąc maj 2016r. W dniu 19 maja 2016r powód zjechał z trasy. Powód nie stawił się do pracy w dniu 23 maja 2016r tj. w poniedziałek. Nie wyjechał też w trasę w dniu 24 maja 2016r planowaną do K.. Powód stawił się do pracy w dniu 27 maja 2016r i odbył rozmowę z mężem pozwanej i synem pozwanej, odmówił przyjęcia oświadczenia pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Pozwana wysłała powodowi pocztą świadectwo pracy. Od dnia 27 maja 2016r powód korzystał ze zwolnienia lekarskiego.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt osobowych powoda, akt sprawy sygn. IVP 185/16 - listy płac za miesiąc maj 2016r (k.14), oświadczenia z dnia 8 maja 2016r (k.15) wraz z rozliczeniem wyjazdów powoda w trasy (k.16-19), oraz zeznań świadka Z. P. (k. 19 akt sprawy IVP 184/16) oraz zeznań stron (k.31, 32). Wiarygodność dokumentów nie budziła wątpliwości i Sąd uznał dokumenty za podstawę rozstrzygnięć. Sąd także dał wiarę zeznaniom świadka Z. P. oraz zeznaniom stron.

Ostatecznie powód J. K. podtrzymał roszczenie o odszkodowanie w wysokości 1.870,00 zł i wynagrodzenie 1.503,00 zł za wykonaną pracę i sprostowanie świadectwa pracy. W tym zakresie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe.

Pozwana jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę z powodem wskazała porzucenie pracy. Okolicznością bezsporną była nieobecność powoda pomiędzy 23 maja 2016r a 26 maja 2016r. Pozwana wskazywała, iż zgodnie z ustaleniami powód miał się stawić do pracy 23 maja 2016r i wyjechać w trasę do Rosji 24 maja 2016r. Powód podnosił, że był nieobecny w pracy pomiędzy 23 maja a 26 maja 2016r, albowiem samochód, którym wyjeżdżał w trasy był w naprawie i informował pozwaną iż ma zamiar udać się do lekarza. Pozwana zaprzeczyła, aby powód informował ją o planowanych wizytach lekarskich.

Sąd dokonując oceny stanu faktycznego w pierwszej kolejności wziął pod uwagę, że powód miał zawartą umowę o pracę i podlegał obowiązkom wynikającym z kodeksu pracy i umowy o pracę. Zgodnie z umową o pracę powód był zatrudniony na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy. Oznaczało to dla powoda, że miał obowiązek stawiać się do pracy codziennie i wykonywać wszystkie polecenia pracodawcy zgodnie z zakresem obowiązków. Mimo, że powód był zatrudniony jako kierowca nie wykluczało to nakazu stawiania się do pracy, codziennie, w ustalonych godzinach pracy. Wykluczona jest sytuacja niestawiennictwa do pracy, bez zgody pracodawcy. Nieobecność w pracy usprawiedliwia wyłącznie uzyskany za zgodą pracodawcy urlop (jakikolwiek rodzaj), lub zwolnienie lekarskie. Powód nie uzyskał zgody na urlop wypoczynkowy, jak również nie posiadał zwolnienia lekarskiego na okres pomiędzy 23 maja a 26 maja 2016r. Świadek Z. P. potwierdził, że powód miał wyjechać w trasę do Rosji w dniu 24 maja 2016r jednak był nieobecny w pracy. Świadek potwierdził również gotowość pojazdu do wyjazdu w trasę. W powyższych okolicznościach Sąd uznał, że nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy może stanowić podstawę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, albowiem jest to ciężkie naruszenie obowiązku pracownika dotyczącego świadczenia pracy codziennie, zgodnie z poleceniem pracodawcy. Ponadto powód nie dowiódł, że w spornych dniach pomiędzy 23 a 26 maja 2016r samochód, którym kierował nie był gotowy do wyjazdu. Jak również nie dowiódł, że w tym okresie korzystał z porad lekarskich i uzyskał zgodę pracodawcy na nieobecności w pracy w tym okresie (bądź posiadał zwolnienie lekarskie).

Co do roszczenia zapłaty wynagrodzenia za miesiąc maj 2016r należy jednoznacznie stwierdzić, że zgodnie z umową o pracę powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1.850,00 zł, a pozostałe składniki były wypłacane do ręki. Pozwana przedstawiła listę płac za miesiąc maj 2016r na kwotę 898,23 zł (netto). Przedłożona lista płac nie zawiera podpisu powoda jak również rozliczenie wyjazdów powoda na kwoty 727,09 zł, 446,06 zł, 430,75 zł. Świadek Z. P. potwierdził, iż był świadkiem przekazania powodowi kwoty 1.000 zł, przy czym świadek nie pamiętał daty przekazania powyższej kwoty. Powód potwierdził, że otrzymał kwotę 1.000 zł (wyjaśnienia powoda k.18v, oświadczenie powoda k. 15 sygn. IVP 185/16). Należy również zauważyć, że świadek Z. P. wskazywał, iż na konto przekazywana jest przez pozwaną kwota minimalnego wynagrodzenia, a pozostałe kwoty z tytułu diet przekazywane są osobiście pracownikowi.

Matematycznie zliczając powód za miesiąc maj 2016r winien otrzymać tytułem wynagrodzenia w tym rozliczenie diet łącznie 2.502,13 zł (898,23 zł, 727,09 zł, 446,06 zł, 430,75 zł). Powód potwierdził otrzymanie kwoty 1.000 zł, na pozostałe kwoty pozwana nie posiadała potwierdzenia w postaci podpisu na dokumentach. Nie potwierdził tego również świadek Z. P.. Dlatego Sąd przyjął, iż zasadne będzie pomniejszenie kwoty należnej za pracę powoda za miesiąc maj 2016r o kwotę 1.000 zł. Należna kwota ostatecznie wyniosła 1.502,13 zł. W zaistniałych okolicznościach zdaniem Sądu jest to kwota należna powodowi.

Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powoda różnicy w wysokości 1.502,4 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2016r zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwana co do odsetek nie złożyła odrębnych twierdzeń. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwa powoda. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 113 i art. 13.1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r (Dz.U. 2016 poz. 623).